

כתובות יג:ט – נדרים א:א

פרק יג : משנה ט

שְׁנַיִם שֶׁהוֹצִיאוּ שֶׁטֶר חוֹב זֶה עַל זֶה, אֲדָמוֹן אֹמֵר, אֱלוֹ הֵייתִי חַיֵּב לָךְ, כִּי־צַד אֶתָּה לֹוֹה מִפְּנֵי. **וְחֻכְמַיִם** אֹמְרִים, זֶה גֹבֶה שֶׁטֶר חוֹבוֹ וְזֶה גֹבֶה שֶׁטֶר חוֹבוֹ.

פרק יג : משנה י

שֶׁלֶשׁ אַרְצוֹת לְנִשְׂוֹאִין, יְהוּדָה, וְעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְהַגָּלִיל. אִין מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ. אֲבָל בְּאוֹתָהּ הָאָרֶץ, מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ, אֲבָל לֹא מַעִיר לְכַרְדָּ וְלֹא מִכַּרְדָּ לְעִיר. מוֹצִיאִין מִנּוּה הַרְעָה לְנֹוה הַיָּפָה, אֲבָל לֹא מִנּוּה הַיָּפָה לְנֹוה הַרְעָה. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, אִף לֹא מִנּוּה רְעָה לְנֹוה יָפָה, מִפְּנֵי שֶׁהִנּוּה הַיָּפָה בּוֹדֵק.

פרק יג : משנה יא

הַכֹּל מַעְלִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין. הַכֹּל מַעְלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין, אֶחָד הָאֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנְּשִׁים (וְאֶחָד עֶבְדִּים). נִשָּׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

נִשָּׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִשָּׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא. נִשָּׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא.

פרק א : משנה א

כָּל כְּנוּיֵי נְדָרִים כְּנְדָרִים, וְחֻרְמִים כְּחֻרְמִים, וְשָׁבוּעוֹת כְּשָׁבוּעוֹת, וְנִזְירוֹת כְּנִזְירוֹת. הָאוֹמֵר לְחֵבְרוֹ, מִדְּרָגִי מִמֶּדֶה, מִפְּרָשְׁנִי מִמֶּדֶה, מִרְחֻקִּי מִמֶּדֶה, שְׂאִינִי אוֹכֵל לָךְ, שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, אָסוּר.

מִנְדָּה אֲנִי לָךְ, **רַבִּי עֲקִיבָא** הִזְהָה חוֹכֵד בְּזֶה לְהַחְמִיר. כְּנְדָרֵי רְשָׁעִים, נִדָר בְּנִזִיר, וּבְקָרְבָן, וּבְשָׁבוּעָה. כְּנְדָרֵי כְשָׁרִים, לֹא אָמַר כְּלוּם. כְּנְדָבוֹתָם, נִדָר בְּנִזִיר וּבְקָרְבָן.

נדרים א:ב – ב:א

פרק א : משנה ב

האומר לחברו, קונם קונח, קונס, הרי אלו כנויין לקרבן.
חרק חרף, חרף, הרי אלו כנויין לחרם.
נזיק נזיח, פזיח, הרי אלו כנויין לנזירות. שבותה, שקוקה, נדר במוותא, הרי אלו כנויין לשבועה.

פרק א : משנה ג

האומר לא חלין לא אכל לך, לא כשר, ולא דכי, טהור, וטמא, נותר, ופגול, אסור. כאמרא, כדירין, כעצים, כאשים, כמזבח, כהיכל, כירושלים, נדר באחד מכל משמשי המזבח, אף על פי שלא הזכיר קרבן, הרי זה נדר בקרבן. **רבי יהודה** אומר, האומר ירושלים, לא אמר כלום.

פרק א : משנה ד

האומר, קרבן, עולה, מנחה, חטאת, תודה, שלמים שאיני אוכל לך, אסור. **רבי יהודה** מתיר. הקרבן, בקרבן, קרבן שאכל לך, אסור.
לקרבן לא אכל לך, **רבי מאיר** אומר. האומר לחברו, קונם פי המדבר עמך, ידי עושה עמך, רגלי מהלכת עמך, אסור.

פרק ב : משנה א

ואלו מתרין. חלין שאכל לך, כבשר חזיר, כעבודה זרה, כעורות לבובין, כנבלות, כטרפות, כשקצים, כרמשים, כחלת אהרן וכתרומתו, מתר.
האומר לאשתו, הרי את עלי כאמא, פותחין לו פתח ממקום אחר, שלא יקל ראשו לכך.
קונם שאיני ישן, שאיני מדבר, שאיני מהלך, האומר לאשתו, קונם שאיני משמשך, הרי זה בלא יחל דברו. שבועה שאיני ישן, שאיני מדבר, שאיני מהלך, אסור.

נדרים ב:ב - ב:ה

פרק ב : משנה ב

קָרְבָּו לֹא אֵכֹל לֶדֶךָ, קָרְבָּו שְׂאֵכֹל לֶדֶךָ, לֹא קָרְבָּו לֹא אֵכֹל לֶדֶךָ, מִתֵּר.
שְׁבוּעָה לֹא אֵכֹל לֶדֶךָ, שְׁבוּעָה שְׂאֵכֹל לֶדֶךָ, לֹא שְׁבוּעָה לֹא אֵכֹל לֶדֶךָ, אֶסוּר.
זֶה חֻמַּר בְּשְׁבוּעוֹת מִבְּנֵי דָרִים. וְחֻמַּר בְּנֵי דָרִים מִבְּשְׁבוּעוֹת, כִּי צַד, אָמַר, קוֹנֵם
סָכָה שְׂאֵנִי עוֹשֶׂה, לוֹלֵב שְׂאֵנִי נוֹטֵל, תִּפְלִין שְׂאֵנִי מְנִיחַ, בְּנֵי דָרִים אֶסוּר,
בְּשְׁבוּעוֹת מִתֵּר, שְׂאֵין נִשְׁבָּעִין לְעֵבֵר עַל הַמְצוֹת.

פרק ב : משנה ג

יֵשׁ נֶדֶר בְּתוֹךְ נֶדֶר, וְאֵין שְׁבוּעָה בְּתוֹךְ שְׁבוּעָה. כִּי צַד, אָמַר הָרִינִי נְזִיר אִם
אֵכֹל, הָרִינִי נְזִיר אִם אֵכֹל, וְאֵכֹל, חִיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֵכֹל, שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֵכֹל, וְאֵכֹל, אֵינוֹ חִיב אֶלֶּא אַחַת.

פרק ב : משנה ד

סֵתֵם נְדָרִים לְהַחְמִיר, וּפְרוּשִׁם לְהַקֵּל. כִּי צַד, אָמַר הָרִי עָלַי כְּבִשָּׁר מְלִיחַ,
כִּיִּין נֶסֶד, אִם שֶׁל שְׁמִים נֶדֶר, אֶסוּר.
אִם שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה נֶדֶר, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אֶסוּר.
הָרִי עָלַי כְּחָרֶם, אִם כְּחָרֶם שֶׁל שְׁמִים, אֶסוּר. וְאִם כְּחָרֶם שֶׁל כְּהֻנִּים, מִתֵּר.
וְאִם סֵתֵם, אֶסוּר. הָרִי עָלַי כְּמַעֲשֵׂר, אִם כְּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה נֶדֶר, אֶסוּר. וְאִם שֶׁל
גֶּרֶן, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אֶסוּר. הָרִי עָלַי כְּתְרוּמָה, אִם כְּתְרוּמַת הַלְּשֶׁכָה נֶדֶר,
אֶסוּר. וְאִם שֶׁל גֶּרֶן, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אֶסוּר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, סֵתֵם תְּרוּמָה בִּיהוּדָה אֶסוּרָה, בְּגִלְלֵי מִתְּרַת, שְׂאֵין אֲנָשִׁי גִלְלֵי מִכִּירִין
אֶת תְּרוּמַת הַלְּשֶׁכָה. סֵתֵם חֲרָמִים, בִּיהוּדָה מִתְּרִין, וּבְגִלְלֵי אֶסוּרִין, שְׂאֵין
אֲנָשִׁי גִלְלֵי מִכִּירִין אֶת חֲרָמֵי הַכְּהֻנִּים.

פרק ב : משנה ה

נֶדֶר בְּחָרֶם וְאָמַר, לֹא נִדְרַתִּי אֶלֶּא בְּחָרְמוֹ שֶׁל יָם. בְּקָרְבָּו, וְאָמַר, לֹא נִדְרַתִּי
אֶלֶּא בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁל מְלָכִים. הָרִי עֲצָמֵי קָרְבָּו, וְאָמַר, לֹא נִדְרַתִּי אֶלֶּא בְּעֶצֶם
שֶׁהִנְחַתִּי לִי לְהִיּוֹת נוֹדֵר בּוֹ.
קוֹנֵם אֲשֶׁתִּי נְהִינִית לִי, וְאָמַר לֹא נִדְרַתִּי אֶלֶּא בְּאֲשֶׁתִּי הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁגִּרְשֶׁתִּי,
עַל כָּלֵן אֵין נִשְׂאָלִים לָהֶם. וְאִם נִשְׂאָלוּ, עוֹנְשִׁין אוֹתוֹן וּמִחְמִירִין עֲלֵיהוֹן, דְּבָרֵי
רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, פּוֹתְחִין לָהֶם פְּתַח מְמוֹקוֹם אַחֵר, וּמְלַמְּדִים
אוֹתוֹן כְּדִי שְׁלֹא יִנְהַגוּ קְלוֹת רֵאשׁ בְּנֵי דָרִים.

נדריים ג:א - ג:ד

פרק ג : משנה א

ארבעה נדרים התירו חכמים, נדרי זרוזין, ונדרי הבאי, ונדרי שגגות, ונדרי אנסים.
נדרי זרוזין, כיצד. היה מוכר חפץ ואמר, קונם שאיני פוחת לך מן הסלע, והלה אומר, קונם שאיני מוסיף לך על השקל, שניהו רוצין בשלשה דינרין. **רבי אליעזר בן יעקב** אומר, אף הרוצה להדיר את חברו שיאכל אצלו, אומר, כל נדר שאני עתיד לדר הוא בטל, ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר.

פרק ג : משנה ב

נדרי הבאי, אומר, קונם אם לא ראיתי בדרך הזה כיוצאי מצרים, אם לא ראיתי נחש כקורת בית הבד.
נדרי שגגות, אם אכלתי ואם שתיתי, ונזכר שאכל ושתה.
שאני אוכל ושאני שותה, ושכח ואכל ושתה.
אמר, קונם אשתי נהנית לי, שגנבה את פיסי ושהכתה את בני, ונודע שלא הכתו ונודע שלא גנבתו.
ראה אותן אוכלים תאנים ואמר, הרי עליכם קרבן, ונמצאו אביו ואחיו, והיו עמהן אחרים, **בית שמאי** אומרים, הן מתרין ומה שעמהן אסורין. ובית הלל אומרים, אלו ואלו מתרין.

פרק ג : משנה ג

נדרי אנסים, הדירו חברו שיאכל אצלו, וחלה הוא או שחלה בנו או שעכבו נהר, הרי אלו נדרי אנסין.

פרק ג : משנה ד

נודרין להרגין ולחרמין ולמוכסין שהיא תרומה אף על פי שאינה תרומה, שהו של בית המלך אף על פי שאינן של בית המלך.
בית שמאי אומרים, בכל נודרין, חוץ מבשבועה. **ובית הלל** אומרים, אף בשבועה.
בית שמאי אומרים, לא יפתח לו בנדר. **ובית הלל** אומרים, אף יפתח לו.
בית שמאי אומרים, במה שהוא מדירו. **ובית הלל** אומרים, אף במה שאינו מדירו.

כִּיצַד, אָמְרוּ לוֹ, אָמֹר קוֹנֵם אֶשְׁתִּי נְהַנִּית לִי, וְאָמֹר קוֹנֵם אֶשְׁתִּי וּבְנֵי
נְהַנִּין לִי, בֵּית שְׁפָאִי אֹמְרִים, אֶשְׁתּוֹ מְתַרְתּוֹת וּבְנֵיו אֶסוּרִין. וּבֵית הַלֵּל
אֹמְרִים, אֵלֹו וְאֵלֹו מְתַרְיִן:

כתובות יג:ה – יג:ח

פרק יג : משנה ה

הפוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל, תשב עד שילבין ראשה. **אדמון** אומר, יכולה היא שתאמר, אלו אני פסקתי לעצמי, אשב עד שילבין ראשי. עכשיו שאבא פסק עלי, מה אני יכולה לעשות, או כנס או פטר.

אמר **רבן גמליאל**, רואה אני את דברי אדמון.

פרק יג : משנה ו

העורך על השדה והוא חתום עליה בעד, אדמון אומר, יכול הוא שיאמר, השני נח לי והראשון קשה הימנו. **וחכמים** אומרים, אבד את זכותו. עשאה סימן לאחר, אבד את זכותו.

פרק יג : משנה ז

מי שהלך למדינת הים ואבדה דרך שדהו, **אדמון** אומר, ילך בקצרה. **וחכמים** אומרים, יקנה לו דרך במאה מנה, או יפרח באויר.

פרק יג : משנה ח

המוציא שטר חוב על חברו, והלה הוציא שמכר לו את השדה, **אדמון** אומר, יכול הוא שיאמר, אלו הייתי חייב לך, היה לך להפרע את שלך בשמכרת לי את השדה. **וחכמים** אומרים, זה היה פקח שמכר לו את הקרקע, מפני שהוא יכול למשכנו.

כתובות יג:ט – נדרים א:א

פרק יג : משנה ט

שְׁנַיִם שֶׁהוֹצִיאוּ שְׁטֵר חוֹב זֶה עַל זֶה, אֲדָמוֹן אֹמֵר, אֵלּוּ הֵייתִי חַיֵּב לָךְ, כִּי־צַד אֶתָּה לֹוֹה מִפְּנֵי. **וְחֻכְמִים** אֹמְרִים, זֶה גֹוֹבֵה שְׁטֵר חוֹבוֹ וְזֶה גֹוֹבֵה שְׁטֵר חוֹבוֹ.

פרק יג : משנה י

שְׁלֹשׁ אֲרָצוֹת לְנִשְׁוֹאִין, יְהוּדָה, וְעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְהַגָּלִיל. אִין מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ. אֲבָל בְּאוֹתָהּ הָאָרֶץ, מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכַּרְדָּ לְכַרְדָּ, אֲבָל לֹא מַעִיר לְכַרְדָּ וְלֹא מִכַּרְדָּ לְעִיר. מוֹצִיאִין מִנּוּה הַרְעָה לְנֹוה הַיָּפָה, אֲבָל לֹא מִנּוּה הַיָּפָה לְנֹוה הַרְעָה. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, אִף לֹא מִנּוּה רְעָה לְנֹוה יָפָה, מִפְּנֵי שֶׁהִנּוּה הַיָּפָה בּוֹדֵק.

פרק יג : משנה יא

הַכֹּל מַעֲלִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין. הַכֹּל מַעֲלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין, אֶחָד הָאֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנָּשִׁים (וְאֶחָד עֶבְדִּים). נָשָׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

נָשָׂא אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** אֹמֵר, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקַפּוּטְקִיא וְגֵרְשָׁה בְּקַפּוּטְקִיא, נוֹתֵן לָהּ מִמְּעוֹת קַפּוּטְקִיא.

פרק א : משנה א

כָּל כְּנוּיֵי נְדָרִים כְּנְדָרִים, וְחֻרְמִים כְּחֻרְמִים, וְשָׁבוּעוֹת כְּשָׁבוּעוֹת, וְנִזְרוֹת כְּנִזְרוֹת. הָאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ, מִדְּרָגִי מִמֶּדֶה, מִפְּרָשְׁנִי מִמֶּדֶה, מִרְחֻקִּי מִמֶּדֶה, שְׂאִינִי אוֹכֵל לָךְ, שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, אָסוּר.

מִנְדָּה אֲנִי לָךְ, **רַבִּי עֲקִיבָא** הִזְהָה חוֹכֵד בְּזֶה לְהַחְמִיר. כְּנְדָרֵי רְשָׁעִים, נִדָר בְּנִזְרִי, וּבְקָרְבָן, וּבְשָׁבוּעָה. כְּנְדָרֵי כְשָׁרִים, לֹא אָמַר כְּלוּם. כְּנְדָבוֹתָם, נִדָר בְּנִזְרִי וּבְקָרְבָן.

נדריִם ג:ה – ג:ח

פרק ג: משנה ה

הרי נטיעות האלו קרְבָּן אם אינן נקצצות, טלית זו קרְבָּן אם אינה נשרפת, יש להן פְּדִיוֹן. הרי נטיעות האלו קרְבָּן עד שיקצצו, טלית זו קרְבָּן עד שתשרף, אין להם פְּדִיוֹן:

פרק ג: משנה ו

הנוֹדֵר מִיִּוְרְדֵי הַיָּם, מֵתֵר בְּיוֹשְׁבֵי הַיַּבְשָׁה. מִיוֹשְׁבֵי הַיַּבְשָׁה, אָסוּר בְּיִוְרְדֵי הַיָּם, שְׂיִוְרְדֵי הַיָּם בְּכָלֵל יוֹשְׁבֵי הַיַּבְשָׁה. לֹא כְּאֵלוֹ שֶׁהוֹלְכִין מֵעֵפוֹ לִיְפוֹ, אֶלֶּא בְּמִי שֶׁדָּרְכוּ לְפָרֵשׁ:

פרק ג: משנה ז

הנוֹדֵר מִרוֹאֵי הַחֲמָה, אָסוּר אִף בְּסוּמִין, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלֶּא לְמִי שֶׁהַחֲמָה רוֹאֶה אוֹתוֹ:

פרק ג: משנה ח

הנוֹדֵר מִשְׁחֹרֵי הָרֵאשׁ, אָסוּר בְּקִרְחִין וּבְבַעֲלֵי שִׁיבוֹת, וּמֵתֵר בְּנָשִׁים וּבְקִטְנִים, שֶׁאִין נִקְרְאִין שְׁחֹרֵי הָרֵאשׁ אֶלֶּא אֲנָשִׁים:

נדרים ג:ט – ד:א

פרק ג: משנה ט

הנודר מן הילודים, מתר בנולדים. מן הנולדים, אסור בילודים. **רבי מאיר** מתיר אף בילודים. **וחכמים** אומרים, לא נתפון זה אלא במי שדרכו להוליד:

פרק ג: משנה י

הנודר משובתי שבת, אסור בישראל ואסור בכותים. מאוכלי שום, אסור בישראל ואסור בכותים. מעולי ירושלים, אסור בישראל ומתו בכותים:

פרק ג: משנה יא

קונם שאיני נהנה לבני נח, מתר בישראל ואסור באמות העולם. שאיני נהנה לזרע אברהם, אסור בישראל ומתו באמות העולם. שאיני נהנה לישראל, לוקח ביותר ומוכר בפחות. שישראל נהניו לי, לוקח בפחות ומוכר ביותר, אם שומעין לו.

שאיני נהנה להו והו לי, ינהה לנכרים. קונם שאיני נהנה לערלים, מתו בערלי ישראל ואסור במולי הגוים.

קונם שאיני נהנה למולים, אסור בערלי ישראל ומתו במולי הגוים, שאין הערלה קרויה אלא לשם הגוים, שנאמר (ירמיה ט) כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב, ואומר (שמואל א יז) והיה הפלשתי הערל הזה, ואומר (שמואל ב א) פן תשמחנה בנות פלשתים, פן תעלזנה בנות הערלים.

רבי אלעזר בן עזריה אומר, מאוסה ערלה שנתגנו בה הרשעים, שנאמר, כי כל הגוים ערלים.

רבי ישמעאל אומר, גדולה מילה שנכרתו עליה שלש עשרה בריתות.

רבי יוסי אומר, גדולה מילה, שדוחה את השבת החמורה.

רבי יהושע בן קרחה אומר, גדולה מילה, שלא נתלה לו למשה הצדיק עליה מלא שעה.

רבי נחמיה אומר, גדולה מילה, שדוחה את הנגעים. רבי אומר, גדולה מילה, שכל המצות שעשה אברהם אבינו לא נקרא שלם, עד שמל, שנאמר (בראשית יז), התהלך לפני והיה תמים.

דבר אחר, גדולה מילה, שאלמלא היא, לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, שנאמר (ירמיה לג), כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה, חקות שמים וארץ לא שמתי:

פרק ד: משנה א

אין בין המִדָּר הַנָּאָה מִחִבְרוֹ לְמִדָּר הַיְמוֹנוֹ מֵאֲכָל אֶלָּא דְרִיסַת הַרְגֵּל וְכֵלִים
שְׂאִין עוֹשִׂין בָּהֶן אֲכָל נֶפֶשׁ. הַמִּדָּר מֵאֲכָל מִחִבְרוֹ, לֹא יִשְׂאִילֵנוּ נֶפֶה וּכְבָרָה
וְרַחֲמִים וְתִנּוּר, אֲבָל מִשְׂאִיל לֹא חֵלֹק וְטַבַּעַת וְטִלִּית וְנִזְמִים, וְכָל דָּבָר שְׂאִין
עוֹשִׂין בּוֹ אֲכָל נֶפֶשׁ. מְקוֹם שְׂמִשְׁכֵּינֵינוּ כִּיּוֹצֵא בָהֶן, אָסוּר:

נדרים ד:ב – ד:ה

פרק ד: משנה ב

הַמְדַר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ, שׁוֹקֵל אֶת שְׁקָלוֹ, וּפּוֹרֵעַ אֶת חוּבוֹ, וּמַחְזִיר לוֹ אֶת אֲבֵדָתוֹ. מְקוּם שְׁנוּטְלִין עָלֶיהָ שְׂכָר, תְּפוּל הַנָּאָה לְהַקְדִּישׁ:

פרק ד: משנה ג

וְתוֹרֵם אֶת תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשָׂרוֹתָיו לְדַעְתּוֹ. וּמִקְרִיב עָלָיו קִנֵּי זָבִין, קִנֵּי זָבוֹת, קִנֵּי יוֹלְדוֹת, חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת, וּמִלְמָדוֹ מִדְּרָשׁ, הֶלְכוֹת וְאַגְדוֹת, אֲבָל לֹא יִלְמְדֵנוּ מִקְרָא.

אֲבָל מִלְמָד הוּא אֶת בְּנָיו (וְאֶת בְּנוֹתָיו) מִקְרָא, וְזוֹן אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בְּנָיו אִף עַל פִּי שֶׁהוּא חָיִב בְּמִזְוֹנוֹתֵיהֶם.

וְלֹא יִזוּן אֶת בְּהֵמָתוֹ בֵּין טֵמְאָה בֵּין טְהוֹרָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, זֶן אֶת הַטֵּמְאָה, וְאִינוֹ זֶן אֶת הַטְּהוֹרָה. אָמְרוּ לוֹ, מַה בֵּין טֵמְאָה לְטְהוֹרָה. אָמַר לְהוֹן, שֶׁהַטְּהוֹרָה נִפְשָׁה לְשָׁמַיִם וְגוֹפָה שְׁלוֹ, וְהַטֵּמְאָה נִפְשָׁה וְגוֹפָה לְשָׁמַיִם. אָמְרוּ לוֹ, אִף הַטֵּמְאָה נִפְשָׁה לְשָׁמַיִם וְגוֹפָה שְׁלוֹ, שְׂאֵם יִרְצָה, הֲרִי הוּא מוֹכְרָה לְגוֹיִם אוֹ מֵאֲכִילָה לְכָל־בָּיִם:

פרק ד: משנה ד

הַמְדַר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ וְנִכְנַס לְבִקְרוֹ, עוֹמֵד, אֲבָל לֹא יוֹשֵׁב. וּמִרְפָּאָהוּ רְפוּאֵת נִפְשׁ, אֲבָל לֹא רְפוּאֵת מָמוֹן. וְרוֹחֵץ עִמּוֹ בְּאַמְבִּטֵי גְדוּלָה, אֲבָל לֹא בְּקִטְנָה. וְיִשֵּׁן עִמּוֹ בְּמִטָּה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בִּימוֹת הַחֲמָה, אֲבָל לֹא בִימוֹת הַגְּשָׁמִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַהֲנֵהוּ. וּמִסֵּב עִמּוֹ עַל הַמִּטָּה, וְאוֹכֵל עִמּוֹ עַל הַשְּׁלֶחָן, אֲבָל לֹא מִן הַתְּמַחּוּי, אֲבָל אוֹכֵל הוּא עִמּוֹ מִן הַתְּמַחּוּי הַחוּזֵר. לֹא יֹאכֵל עִמּוֹ מִן הָאֵבוֹס שֶׁלִּפְנֵי הַפּוֹעֲלִים, וְלֹא יַעֲשֶׂה עִמּוֹ בְּאִמּוֹן, דְּבִרֵי **רַבִּי מֵאִיר**. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עוֹשֶׂה הוּא בְּרַחֵק מִמֶּנּוּ:

פרק ד: משנה ה

הַמְדַּר הַנָּאָה מִחֲבָרוּ לְפָנֵי שְׂבִיעִית, לֹא יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, וְאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַנוֹטוֹת. וּבְשְׂבִיעִית אִינוֹ יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, אֲבָל אוֹכֵל הוּא מִן (הַנְּטִיעוֹת) הַנוֹטוֹת.
נֶדֶר הַיָּמֵנוּ מֵאֲכָל לְפָנֵי שְׂבִיעִית, יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, וְאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַפְּרוֹת. וּבְשְׂבִיעִית, יוֹרֵד וְאוֹכֵל:

נדרים ד:ו – ה:א

פרק ד: משנה ו

הַמְדַר הַנָּאָה מִחֻבְרוֹ, לֹא יִשְׁאִילֵנוּ וְלֹא יִשְׁאַל מִמֶּנּוּ. לֹא יִלְוֶנוּ וְלֹא יִלְוֶה מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִמְכּוֹר לוֹ וְלֹא יִקַּח מִמֶּנּוּ. אָמַר לוֹ, הַשְּׂאִילָנִי פֶרֶתְךָ. אָמַר לוֹ, אֵינָה פְּנוּיָה. אָמַר קוֹנֵם שְׂדֵי שְׂאֵנִי חוֹרֵשׁ בָּהּ לְעוֹלָם, אִם הִיא דְרָכּוֹ לְחֵרוֹשׁ, הוּא אָסוּר וְכָל אָדָם מִתְרִין אִם אֵין דְרָכּוֹ לְחֵרוֹשׁ, הוּא וְכָל אָדָם אָסוּרִין:

פרק ד: משנה ז

הַמְדַר הַנָּאָה מִחֻבְרוֹ וְאֵין לוֹ מָה יֵאָכֵל, הוֹלֵךְ אַצֵּל הַחֲנוּנִי וְאוֹמֵר, אִישׁ פְּלוֹנִי מְדַר מִמֶּנִּי הַנָּאָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה אַעֲשֶׂה, וְהוּא נוֹתֵן לוֹ וּבֹא וְנוֹטֵל מִזֶּה. הִיא בֵיתוֹ לְבָנוֹת, גִּדְרוֹ לְגִדּוֹר, שְׂדֵהוּ לְקִצּוֹר, הוֹלֵךְ אַצֵּל הַפּוֹעֲלִים וְאוֹמֵר, אִישׁ פְּלוֹנִי מְדַר מִמֶּנִּי הַנָּאָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה אַעֲשֶׂה. הֵם עוֹשִׂין עִמּוֹ, וּבֹאִין וְנוֹטְלִין שְׂכָר מִזֶּה:

פרק ד: משנה ח

הֵיוּ מְהַלְכִין בְּדֶרֶךְ, וְאֵין לוֹ מָה יֵאָכֵל, נוֹתֵן לְאַחַר לְשׁוּם מִתְנָה וְהָלָה מִתֵּר בָּהּ. אִם אֵין עִמָּהֶם אַחַר, מְנִיחַ עַל הַסֵּלַע אוֹ עַל הַגָּדָר וְאוֹמֵר, הֲרִי הוּן מִפְקָרִים לְכָל מִי שִׁיחְפוֹץ, וְהָלָה נוֹטֵל וְאוֹכֵל. **וְרַבִּי יוֹסִי** אוֹסֵר:

פרק ה: משנה א

הַשְּׂתַפִּין שֶׁנִּדְרוּ הַנָּאָה זֶה מִזֶּה, אָסוּרִין לְכַנֵּס לְחֻצָּר. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב** אוֹמֵר, זֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ וְזֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ. וּשְׁנֵיהֶם אָסוּרִים לְהַעֲמִיד שָׁם רַחִים וְתַנּוּר וּלְגַדֵּל תְּרִנְגוּלִים.

הִיא אַחַד מֵהֶם מְדַר הַנָּאָה מִחֻבְרוֹ, לֹא יִכְנֵס לְחֻצָּר. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב** אוֹמֵר, יָכוֹל הוּא לֹמַר לוֹ, לְתוֹךְ שְׁלִי אֲנִי נִכְנָס וְאֵינִי נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלָךְ. וְכוּפִין אֶת הַנוֹדֵר לְמִכּוֹר אֶת חֻלְקוֹ:

נדרים הב – ה:ה

פרק ה: משנה ב

היה אחד מן השוק מדר מאחד מהם הנאה, לא יפנס לחצר, **רבי אליעזר** בן יעקב אומר, יכול הוא לומר לו, לתוך של חברך אני נכנס, ואיני נכנס לתוך שלך:

פרק ה: משנה ג

המדר הנאה מחברו, ויש לו מרחץ ובית הבד משפכים בעיר, אם יש לו בהן תפיסת יד, אסור. אין לו בהן תפיסת יד, מתר. האומר לחברו קונם לביתך שאני נכנס ושדך שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר, מתר. קונם לבית זה שאני נכנס, שדה זו שאני לוקח, מת או שמכרו לאחר, אסור:

פרק ה: משנה ד

הריני עליך חרם, המדר אסור. הרי את עלי חרם, הנודר אסור. הריני עליך ואת עלי, שניהם אסורין. ושניהם מתרין בדבר של עולי בבל, ואסורין בדבר של אותה העיר:

פרק ה: משנה ה

ואיזהו דבר של עולי בבל, כגון הר הבית והעזרות והבור שבאמצע הדרך. ואיזהו דבר של אותה העיר, כגון הרחבה והמרחץ, ובית הכנסת והתבה והספריים. והכותב חלקו לנשיא. **רבי יהודה** אומר, אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט.

מה בין כותב לנשיא לכותב להדיוט, שהכותב לנשיא אינו צריך לזכות. ו**חכמים** אומרים, אחד זה ואחד זה צריכין לזכות. לא דברו בנשיא אלא בהוה.

רבי יהודה אומר, אין אנשי גליל צריכין לכתוב, שכבר כתבו אבותיהם על ידיהם:

נדרים הו: – ו:ג

פרק ה: משנה ו

הַמְדָר הַנָּאָה מִחִבְרוֹ וְאִין לוֹ מָה יֵאָכֵל, נוֹתְנֵנוּ לְאַחַר לְשׁוּם מִתְנָה, וְהִלָּה מִתְרָבָה.
מַעֲשֵׂה בְּאֶחָד בְּבֵית חוּרוֹן שֶׁהָיָה אָבִיו מְדָר הַיְמָנוּ הַנָּאָה, וְהָיָה מְשִׂיא אֶת בְּנוֹ, וְאָמַר לְחִבְרוֹ, חָצַר וְסִעוּדָה נְתוּנִים לְךָ בְּמִתְנָה, וְאִין לְפָנֶיךָ אֶלָּא כְּדֵי שְׂבִיא אָבָא וְיֵאָכֵל עִמָּנוּ בְּסִעוּדָה.
אָמַר לוֹ, אִם שְׁלִי הֵם, הֲרִי הֵם מְקַדְשִׁין לְשָׁמַיִם. אָמַר לוֹ, לֹא נִתְתִּי אֶת שְׁלִי שְׁתִּקְדִּישִׁם לְשָׁמַיִם.
אָמַר לוֹ, לֹא נִתְתִּי לִי אֶת שְׁלֹךְ אֶלָּא שְׁתֵּהָא אִתָּהּ וְאָבִיךָ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וּמְתַרְצִים זֶה לְזֶה, וְיֵהָא עֹון תְּלוּי בְּרֵאשׁוֹ.
וּכְשָׁבָא דְבַר לְפָנֶי חֲכָמִים, אָמְרוּ, כֹּל מִתְנָה שְׂאִינָה שְׁאִם הַקְּדִישָׁה אִינָה מְקַדְשֵׁת, אִינָה מִתְנָה:

פרק ו: משנה א

הַנוֹדֵר מִן הַמְבַשֵּׁל, מִתְרָבָה בְּצִלִּי וּבְשִׁלּוּק. אָמַר קוֹנָם תְּבַשִּׁיל שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּמַעֲשֵׂה קְדָרָה רַף, וּמִתְרָבָה בְּעֵבָה וּמִתְרָבָה בְּבִיצַת טְרִמִּיטָא, וּבְדִלְעַת הַרְמוּצָה:

פרק ו: משנה ב

הַנוֹדֵר מִמַּעֲשֵׂה קְדָרָה, אִינוּ אָסוּר אֶלָּא מִמַּעֲשֵׂה רְתַחְתָּהּ. אָמַר, קוֹנָם הַיּוֹרֵד לְקְדָרָה שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּכָל הַמַּתְבַּשֵּׁלִין בְּקְדָרָה:

פרק ו: משנה ג

מִן הַכְּבוּשׁ, אִינוּ אָסוּר אֶלָּא מִן הַכְּבוּשׁ שֶׁל יָרֵק. כְּבוּשׁ שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּכָל הַכְּבוּשִׁים.
מִן הַשִּׁלּוּק, אִינוּ אָסוּר אֶלָּא מִן הַשִּׁלּוּק שֶׁל בֶּשֶׂר. שִׁלּוּק שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּכָל הַשִּׁלְקִים.
מִן הַצֵּלִי, אִינוּ אָסוּר אֶלָּא מִן הַצֵּלִי שֶׁל בֶּשֶׂר, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. צֵלִי שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּכָל הַצֵּלוּיִים.
מִן הַמְּלִיחַ, אִינוּ אָסוּר אֶלָּא מִן הַמְּלִיחַ שֶׁל דָּג. מְלִיחַ שְׂאִינִי טוּעִם, אָסוּר בְּכָל הַמְּלוּחִים:

נדרים ו:ד – ו:ז

פרק ו: משנה ד

דג דגים שאיני טועם, אסור בהו, בין גדולים בין קטנים, בין מלוחין בין טפלין, בין חזין בין מבשלין, ומתר בטרית טרופה ובציר. הנודר מן הצחנה, אסור בטרית טרופה, ומתר בציר ובמרס. הנודר מטרית טרופה, אסור בציר ובמרס:

פרק ו: משנה ה

הנודר מן החלב, מתר בקום. **ורבי יוסי** אוסר. מן הקום, מתר בחלב. **אבא שאול** אומר, הנודר מן הגבינה, אסור בה בין מלוחה בין טפלה:

פרק ו: משנה ו

הנודר מן הבשר, מתר ברטב ובקיפה. **ורבי יהודה** אוסר. אמר **רבי יהודה**, מעשה ואסר עלי **רבי טרפון** ביצים שנתבשלו עמו. אמרו לו, וכן הדבר, אימתי, בזמן שיאמר בשר זה עלי, שהנודר מן הדבר ונתערב באחר, אם יש בו בנותן טעם, אסור:

פרק ו: משנה ז

הנודר מן היין, מתר בתבשיל שיש בו טעם יין. אמר קונם יין זה שאיני טועם, ונפל לתבשיל, אם יש בו בנותן טעם, הרי זה אסור. הנודר מן הענבים, מתר ביין. מן הזיתים, מתר בשמן. אמר קונם זיתים וענבים אלו שאיני טועם, אסור בהו וביוצא מהו:

נדרים ויח – ז:א

פרק ו: משנה ח

הנוֹדֵר מִן הַתְּמָרִים, מֵתֵר בְּדִבְשׁ תְּמָרִים. מִסְתַּנְּנִיּוֹת, מֵתֵר בְּחֶמֶק סְתַנְּנִיּוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא אָמַר, כָּל שֵׁשׁ תּוֹלְדָתוֹ קְרוּיָה עָלָיו וְנוֹדֵר הַיְמָנוֹ,
אָסוּר אִף בַּיּוֹצֵא הַיְמָנוֹ. **וְחֻכְמִים** מֵתִירִין:

פרק ו: משנה ט

הנוֹדֵר מִן הַיַּיִן, מֵתֵר בַּיַּיִן תְּפוּחִים. מִן הַשֶּׁמֶן, מֵתֵר בְּשֶׁמֶן שְׂמֻשְׁמִין. מִן
הַדִּבְשׁ, מֵתֵר בְּדִבְשׁ תְּמָרִים. מִן הַחֶמֶק, מֵתֵר בְּחֶמֶק סְתַנְּנִיּוֹת. מִן הַכֶּרְשִׁין,
מֵתֵר בְּקַפְלוּטוֹת. מִן הַיֶּרֶק, מֵתֵר בְּיֶרֶקוֹת הַשָּׂדֶה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא שֵׁם לוֹאִי:

פרק ו: משנה י

מִן הַכֶּרוֹב, אָסוּר בְּאַסְפְּרָגוֹס. מִן הָאֶסְפְּרָגוֹס, מֵתֵר בְּכֶרוֹב. מִן הַגְּרִיסִים,
אָסוּר מִן הַמִּקְפָּה, **וְרַבִּי יוֹסִי** מֵתֵיר.
מִן הַמִּקְפָּה, מֵתֵר בְּגְרִיסִין. מִן הַמִּקְפָּה, אָסוּר בְּשׁוּם, **וְרַבִּי יוֹסִי** מֵתֵיר.
מִן הַשּׁוּם, מֵתֵר בְּמִקְפָּה. מִן הָעֵדְשִׁים, אָסוּר בְּאַשִּׁישִׁין, **וְרַבִּי יוֹסִי** מֵתֵיר.
מִן הָאַשִּׁישִׁים, מֵתֵר בְּעֵדְשִׁים. חֲטָה חֲטִים שְׂאִינִי טוֹעֵם, אָסוּר בָּהוּ בֵּין
קֶמַח בֵּין פֶּת. גְּרִיס גְּרִיסִין שְׂאִינִי טוֹעֵם, אָסוּר בָּהוּ בֵּין חֲזִין בֵּין מִבְּשָׁלִים.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, קוֹנֵם גְּרִיס אוֹ חֲטָה שְׂאִינִי טוֹעֵם, מֵתֵר לְכוֹס חֲזִים:

פרק ז: משנה א

הנוֹדֵר מִן הַיֶּרֶק, מֵתֵר בְּדְלוּעִין. **וְרַבִּי עֲקִיבָא** אוֹסֵר. אָמְרוּ לוֹ **לְרַבִּי עֲקִיבָא**,
וְהֵלֵא אוֹמֵר אָדָם לְשְׁלוּחוֹ קַח לִי יֶרֶק וְהוּא אוֹמֵר לֹא מִצְאָתִי אֶלֶּא דְלוּעִין.
אָמַר לָהֶם, כֵּן הַדָּבָר, אוֹ שְׁמָא אוֹמֵר הוּא לוֹ לֹא מִצְאָתִי אֶלֶּא קִטְנִית, אֶלֶּא
שֶׁהַדְלוּעִין בְּכָלֵל יֶרֶק, וְקִטְנִית אֵינָן בְּכָלֵל יֶרֶק. וְאָסוּר בְּפֹל הַמְצָרִי לַח,
וּמֵתֵר בַּיַּבֵּשׁ:

נדרים זב – זזה

פרק ז: משנה ב

הנוֹדֵר מִן הַדָּגוֹן, אֲסוּר בְּפֹל הַמְצָרִי יָבֵשׁ, דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא בְּחֻמְשַׁת הַמִּינִין. רַבֵּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַנוֹדֵר מִן הַתְּבוּאָה, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא מִחֻמְשַׁת הַמִּינִין. אֲבָל הַנוֹדֵר מִן הַדָּגוֹן, אֲסוּר בְּכֹל, וּמִתֵּר בְּפְרוֹת הָאֵילָן וּבִירֶק:

פרק ז: משנה ג

הַנוֹדֵר מִן הַכֶּסֶת, מִתֵּר בְּשֶׁק, בִּירְעָה, וּבְחֻמִּילָה. אָמַר קוֹנֵם צָמַר עוֹלָה עָלַי, מִתֵּר לְהִתְכַּסּוֹת בְּגוֹזֵי צָמֹר. פְּשִׁתוֹ עוֹלָה עָלַי, מִתֵּר לְהִתְכַּסּוֹת בְּאַנִּיצֵי פְּשִׁתוֹ. רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַכֹּל לְפִי הַנוֹדֵר. טָעַן וְהִזִּיעַ וְהִיָּה רִיחוֹ קָשָׁה, אָמַר קוֹנֵם צָמַר וּפְשִׁתִּים עוֹלָה עָלַי, מִתֵּר לְהִתְכַּסּוֹת וְאֲסוּר לְהַפְשִׁיל לְאַחֲרָיו:

פרק ז: משנה ד

הַנוֹדֵר מִן הַבַּיִת, מִתֵּר בְּעֵלְיָהּ, דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עָלְיָהּ בְּכֹלל הַבַּיִת. הַנוֹדֵר מִן הָעֵלְיָהּ, מִתֵּר בְּבַיִת:

פרק ז: משנה ה

הַנוֹדֵר מִן הַמָּטָה, מִתֵּר בְּדֶרֶגֶשׁ, דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, דֶּרֶגֶשׁ בְּכֹלל מָטָה. הַנוֹדֵר מִן הַדֶּרֶגֶשׁ, מִתֵּר בְּמָטָה. הַנוֹדֵר מִן הָעֵיר, מִתֵּר לְפָנֵס לְתַחוּמָהּ שֶׁל עֵיר, וְאֲסוּר לְפָנֵס לְעִבּוּרָה. אֲבָל הַנוֹדֵר מִן הַבַּיִת, אֲסוּר מִן הָאֶגֶף וּלְפָנִים:

נדרים ז:ז – ז:ט

פרק ז : משנה ו

קונם פרות האלו עלי, קונם הו על פי, קונם הו לפי, אסור בחלופיהו ובגדוליהו.
שאני אוכל ושאני טועם, מתר בחלופיהו ובגדוליהו, בדבר שזרעו כלה.
אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו גדולי גדולין אסורין:

פרק ז : משנה ז

האומר לאשתו, קונם מעשה ידיך עלי, קונם הו על פי, קונם הו לפי, אסור בחלופיהו ובגדוליהו.
שאני אוכל, שאני טועם, מתר בחלופיהו ובגדוליהו, בדבר שזרעו כלה.
אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו גדולי גדולין אסורין:

פרק ז : משנה ח

שאת עושה איני אוכל עד הפסח, שאת עושה איני מתכסה עד הפסח, עשתה לפני הפסח, מתר לאכל ולהתכסות אחר הפסח.
שאת עושה עד הפסח איני אוכל, ושאת עושה עד הפסח איני מתכסה, עשתה לפני הפסח, אסור לאכל ולהתכסות אחר הפסח:

פרק ז : משנה ט

שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית אביך עד החג, הלכה לפני הפסח, אסורה בהנאתו עד הפסח.
אחר הפסח, בלא יחל דברו. שאת נהנית לי עד החג אם תלכי לבית אביך עד הפסח, והלכה לפני הפסח, אסורה בהנאתו עד החג, ומתרת לילך אחר הפסח:

נדרים ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

קונם יין שאני טועם היום, אינו אסור אלא עד שתחשך. שבת זו, אסור בכל השבת, ושבת שעברה. חדש זה, אסור בכל החדש, וראש חדש להבא. שנה זו, אסור בכל השנה, וראש השנה לעתיד לבא. שבוע זה, אסור בכל השבוע, ושביעית שעברה. ואם אמר יום אחד, שבת אחת, חדש אחד, שנה אחת, שבוע אחד, אסור מיום ליום:

פרק ח: משנה ב

עד הפסח, אסור עד שיגיע. עד שיהא, אסור עד שיצא. עד לפני הפסח, רבי מאיר אומר, אסור עד שיגיע. רבי יוסי אומר, אסור עד שיצא:

פרק ח: משנה ג

עד הקציר, עד הבציר, עד המסיק, אינו אסור אלא עד שיגיע. זה הכלל, כל שזמנו קבוע ואמר עד שיגיע, אסור עד שיגיע. אמר עד שיהא, אסור עד שיצא. וכל שאין זמנו קבוע, בין אמר עד שיהא, בין אמר עד שיגיע, אינו אסור אלא עד שיגיע:

פרק ח: משנה ד

עד הקיץ, עד שיהא הקיץ, עד שיתחילו העם להכניס בכלכלות. עד שיעבר הקיץ, עד שיקפלו המקצועות. עד הקציר, עד שיתחיל העם לקצר, קציר חטין אבל לא קציר שערים. הכל לפי מקום נדרו, אם היה בהר, בהר, ואם היה בבקעה, בבקעה:

נדרי ח:ה – ט:א

פרק ח: משנה ה

עד הגשמים, עד שיהיו הגשמים, עד שתד רביעה שניה.
רְבֵן שְׁמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, עַד שִׁיגִיעַ זְמַנָּה שֶׁל רְבִיעָה.
עַד שִׁיפְסִקוּ גְשָׁמִים, עַד שִׁיֵּצֵא נִסָּן כָּלוּ, דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עַד שִׁיעֵבֵר הַפֶּסַח.

קֹנָם יֵין שְׂאִינֵי טוֹעַם הַשְּׁנָה, נִתְעַבְּרָה הַשְּׁנָה, אָסוּר בָּהּ וּבְעִבּוּרָה. עַד
רֵאשׁ אָדָר, עַד רֵאשׁ אָדָר הָרֵאשׁוֹן. עַד סוּף אָדָר, עַד סוּף אָדָר הָרֵאשׁוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, קֹנָם יֵין שְׂאִינֵי טוֹעַם עַד שִׁיְהֵא הַפֶּסַח, אִינוּ אָסוּר
אֲלֵא עַד לַיִל הַפֶּסַח, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֲלֵא עַד שְׁעָה שְׁדַרְדָּר בְּנֵי אָדָם
לְשִׁתּוֹת יֵין:

פרק ח: משנה ו

אָמַר קֹנָם בְּשֵׁר שְׂאִינֵי טוֹעַם עַד שִׁיְהֵא הַצּוֹם, אִינוּ אָסוּר אֲלֵא עַד לַיִל
צוֹם, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֲלֵא עַד שְׁעָה שְׁדַרְדָּר בְּנֵי אָדָם לֶאֱכֹל בְּשֵׁר.
רַבִּי יוֹסִי בְּנוֹ אָמַר, קֹנָם שׁוֹם שְׂאִינֵי טוֹעַם עַד שִׁתְּהֵא שַׁבָּת, אִינוּ אָסוּר
אֲלֵא עַד לַיִל שַׁבָּת, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֲלֵא עַד שְׁעָה שְׁדַרְדָּר בְּנֵי אָדָם לֶאֱכֹל
שׁוֹם:

פרק ח: משנה ז

הָאָמַר לְחִבְרוֹ קֹנָם שְׂאִינֵי נֶהְנֶה לָךְ אִם אֵין אַתָּה בָּא וְנוֹטֵל לְבַנְיָךְ כּוֹר
אֶחָד שֶׁל חֲטִין וּשְׁתֵי חֲבִיּוֹת שֶׁל יֵין, הֲרִי זֶה יָכוֹל לְהַפֵּר אֶת נִדְרוֹ שֶׁלֹּא עַל
פִּי חֲכָם, וַיֹּאמֶר לוֹ, כָּלוּם אִמְרַתְּ אֲלֵא מִפְּנֵי כְבוֹדִי, זֶהוּ כְבוֹדִי.
וְכֵן הָאָמַר לְחִבְרוֹ קֹנָם שְׂאִינֵי נֶהְנֶה לִי אִם אֵין אַתָּה בָּא וְנוֹתֵן לְבַנְיָ כּוֹר
אֶחָד שֶׁל חֲטִין וּשְׁתֵי חֲבִיּוֹת שֶׁל יֵין, רַבִּי מֵאִיר אָמַר, אָסוּר עַד שִׁתּוֹ.
וּחֲכָמִים אָמְרִים, אִף זֶה יָכוֹל לְהַפֵּר אֶת נִדְרוֹ שֶׁלֹּא עַל פִּי חֲכָם, וַיֹּאמֶר לוֹ,
הֲרִי אֲנִי כְּאֵלוֹ הַתְּקַבְּלֵתִי.
הֵיוּ מְסַרְבִּין בּוֹ לְשִׂאת בֵּת אַחֻתוֹ וְאָמַר קֹנָם שֶׁהִיא נֶהְנִית לִי לְעוֹלָם, וְכֵן
הִמְגֵרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאָמַר קֹנָם אִשְׁתִּי נֶהְנִית לִי לְעוֹלָם, הֲרִי אֵלוֹ מִתְּרוֹת
לְהַנּוֹת לוֹ, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֲלֵא לְשׁוֹם אִישׁוֹת.

הָיָה מְסָרֵב בַּחֲבֵרוֹ שֶׁיֵּאָכֵל אֶצְלוֹ, אָמַר קוֹנֵם לְבֵיתְךָ שְׂאִינִי נִכְנָס, טַפַּת
צוּנָה שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, מִתֵּר לְכַנֵּס לְבֵיתוֹ וְלִשְׁתוֹת מִמֶּנּוּ צוּנָה, שְׁלֵא נִתְכַּוֵּן
זֶה אֵלֵא לְשׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה:

פרק ט: משנה א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, פּוֹתְחִין לְאָדָם בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ. וְחֻכְמִים אוֹסְרִין.
אָמַר רַבִּי צְדוּקָה, עַד שְׁפוֹתְחִין לוֹ בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ, יִפְתָּחוּ לוֹ בְּכָבוֹד
הַמָּקוֹם, אִם כֵּן אֵין נִדְרִים.
וּמוֹדִים חֻכְמִים לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּדָבָר שֶׁבִּינּוּ לְבֵין אָבִיו וְאִמּוֹ, שְׁפוֹתְחִין לוֹ
בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ:

נדרים ט:ב – ט:ה

פרק ט: משנה ב

ועוד אמר רבי אליעזר, פותחין בנולד. וחקמים אוסרין. כיצד. אמר, קונם שאיני נהנה לאיש פלוני, ונעשה סופר, או שהיה משיא את בנו בקרוב, ואמר, אלו הייתי יודע שהוא נעשה סופר או שהוא משיא את בנו בקרוב, לא הייתי נודר. קונם לבית זה שאיני נכנס, ונעשה בית הפנסת, ואמר, אלו הייתי יודע שהוא נעשה בית הפנסת לא הייתי נודר, רבי אליעזר מתיר, וחקמים אוסרין.

פרק ט: משנה ג

רבי מאיר אמר, יש דברים שהו כנולד ואינן כנולד, ואין חקמים מודים לו. כיצד. אמר, קונם שאיני נושא את פלונית, שאביה רע. אמרו לו, מתי או נעשה תשובה. קונם לבית זה שאיני נכנס, שהכלב רע בתוכו או שהנחש בתוכו. אמרו לו, מתי הכלב או שנהרג הנחש, הרי הו כנולד ואינן כנולד, ואין חקמים מודים לו.

פרק ט: משנה ד

ועוד אמר רבי מאיר פותחין לו מן הכתוב שבתורה ואומרים לו, אלו הייתי יודע שאתה עובר על לא תקם ועל לא תטר (ויקרא ט), ועל לא תשנא את אחיך בלבבך (שם), ואהבת לרעך כמוך (שם), וחי אחיך עמוך (שם כה), שמא יעני ואין אתה יכול לפרנסו. אמר, אלו הייתי יודע שהוא כן, לא הייתי נודר, הרי זה מתר:

פרק ט: משנה ה

פֹתְחִין לְאָדָם בְּכַתְּבַת אִשְׁתּוֹ.
וּמַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שְׁנֵדָר מֵאִשְׁתּוֹ הַנָּאָה וְהִיתָה כְּתַבְתָּהּ אַרְבַּע מֵאוֹת דִּינָרִין,
וּבֹא לְפָנָי רַבִּי עֲקִיבָא וְחִיְבוּ לִתְּנוּ לָהּ כְּתַבְתָּהּ.
אָמַר לוֹ, רַבִּי, שְׂמוֹנֶה מֵאוֹת דִּינָרִין הֵנִיחַ אָבִא, וְנִטַּל אָחִי אַרְבַּע מֵאוֹת וְאֲנִי
אַרְבַּע מֵאוֹת, לֹא דָיָה שֶׁתִּטַּל הִיא מֵאֵתִים, וְאֲנִי מֵאֵתִים.
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, אֲפֹלוּ אֶתָּה מוֹכֵר שְׁעָר רֵאשֶׁךְ, אֶתָּה נוֹתֵן לָהּ כְּתַבְתָּהּ.
אָמַר לוֹ, אֱלוֹ הֵייתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא כֵן, לֹא הֵייתִי נוֹדֵר, וְהִתִּירָה רַבִּי עֲקִיבָא:

נדרים ט:ו – ט:ט

פרק ט: משנה ו

פּוֹתְחִין בְּיָמִים טוֹבִים וּבְשַׁבָּתוֹת.
בְּרֵאשׁוֹנָה הֵיוּ אוֹמְרִים, אוֹתָן הַיָּמִים מִתְרִין וּשְׂאָר כָּל הַיָּמִים אֶסוּרִין, עַד
שֶׁבֶּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלָמַד, שֶׁהַנֶּדֶר שֶׁהֵתֵר מִקְצָתוֹ, הֵתֵר כָּלוּ:

פרק ט: משנה ז

כִּי־צַד. אָמַר, קוֹנָם שְׂאִינִי נִהְנֶה לְכֻלְכֶּם, הֵתֵר אֶחָד מֵהוּן, הֵתֵרוּ כָּלוּ. שְׂאִינִי
נִהְנֶה לְזֶה וְלִזֶּה, הֵתֵר הָרֵאשׁוֹן, הֵתֵרוּ כָּלוּ.
הֵתֵר הָאֶחָדוֹן, הָאֶחָדוֹן מִתֵּר, וְכָלוּ אֶסוּרִין. הֵתֵר הָאֶמְצָעִי, הֵימְנוּ וְלִמְטָה
מִתֵּר, הֵימְנוּ וְלִמְעֵלָה אֶסוּר.
שְׂאִינִי נִהְנֶה לְזֶה קֶרְבּוֹ וְלִזֶּה קֶרְבּוֹ, צְרִיכִין פְּתַח לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:

פרק ט: משנה ח

קוֹנָם יֵין שְׂאִינִי טוֹעַם, שֶׁהֵיִן רַע לִמְעֵים, אָמְרוּ לוֹ, וְהֵלֵא הַמֵּיִשׁוֹן יִפֶּה
לִמְעֵים, הֵתֵר בְּמֵיִשׁוֹן. וְלֹא בְּמֵיִשׁוֹן בְּלִבְד הֵתֵר, אֲלֵא בְּכָל הֵיִין.
קוֹנָם בָּצַל שְׂאִינִי טוֹעַם, שֶׁהַבָּצַל רַע לֵלֵב. אָמְרוּ לוֹ, הֵלֵא הַכִּפְרִי יִפֶּה לֵלֵב,
הֵתֵר בְּכִפְרִי. וְלֹא בְּכִפְרִי בְּלִבְד הֵתֵר, אֲלֵא בְּכָל הַבָּצַלִּים.
מַעֲשֵׂה הָיָה, וְהֵתִירוּ רַבִּי מֵאִיר בְּכָל הַבָּצַלִּים:

פרק ט: משנה ט

פּוֹתְחִין לְאָדָם בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וּבְכָבוֹד בְּנָיו. אוֹמְרִים לוֹ, אֱלוֹ הָיִיתָ יוֹדֵעַ
שֶׁלְּמַחֲר אוֹמְרִין עָלֶיךָ כִּדָּה יֵאָסֵר וְסִתּוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, מִגֵּרֶשׁ אֶת נַשְׂיִי, וְעַל בְּנוֹתֶיךָ
יֵהִיו אוֹמְרִין בְּנוֹת גְּרוּשׁוֹת הֵן, מָה רָאִתָּה אִמּוֹן שֶׁל אֱלוֹ לְהִתְגַּרֵּשׁ, וְאָמַר, אֱלוֹ
הָיִיתִי יוֹדֵעַ שְׂכּוֹן, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, הֲרִי זֶה מִתֵּר:

נדרים ט:י – י:ג

פרק ט: משנה י

קונם שאיני נושא את פלונית כעורה, והרי היא נאה. שחורה, והרי היא לבנה. קצרה, והרי היא ארפה, מתר בה. לא מפני שהיא כעורה ונעשית נאה, שחורה ונעשית לבנה, קצרה ונעשית ארפה, אלא שהנדר טעות. ומעשה באחד שנדר מבת אחותו הניה, והכניסוה לבית רבי ישמעאל ויפיה. אמר לו רבי ישמעאל, בני, לזו נדרת. אמר לו, לאו. והתירו רבי ישמעאל. באותה שעה בכה רבי ישמעאל ואמר, בנות ישראל נאות הן, אלא שהעניות מנולתן. וכשמת רבי ישמעאל, היו בנות ישראל נושאות קינה ואומרות, בנות ישראל אל רבי ישמעאל בכינה. וכן הוא אומר בשאול (שמואל ב א) בנות ישראל אל שאול בכינה:

פרק י: משנה א

נערה המארסה, אביה ובעלה מפרין נדריה. הפר האב ולא הפר הבעל, הפר הבעל ולא הפר האב, אינו מופר, ואין צריך לומר שקיים אחד מהן:

פרק י: משנה ב

מת האב, לא נתרוקנה רשות לבעל. מת הבעל, נתרוקנה רשות לאב. בזה יפה כח האב מכח הבעל. בדבר אחר יפה כח הבעל מכח האב, שהבעל מפר בבגד, והאב אינו מפר בבגד:

פרק י: משנה ג

נדרה והיא ארוסה, נתגרשה בו ביום, נתארסה בו ביום, אפלו למאה, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה. זה הכלל, כל שלא יצאת לרשות עצמה שעה אחת, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה: